

Se jó, se rossz...

*Se jó, se rossz én nem lehettem.
Semmi különös nem vagyok.
Csak sarcipősen, néma csendben
emlékek útján ballagok.
És ott a földöntúli srácok
csodákat csínyként kieszelnék.
S mind mélyebbre fordul ösvénye
az öregeknek.
Látom apámat, botja koppan,
szíve szegélyén ég a sajtós,
ajkammal illetném titokban,
mert nekem immár nem ragyog más.
És édesanyám, ott megy ő is,
fehér haját igen röstellve.
Szemhéz mögül is engem őriz,
ha elkódorgok valamerre.
Se jó, se rossz én nem lehettem.
Csak tán kissé furcsán lépdelek,
cipóm széttépték, szagatnak engem
emlékeim, az érdes útkövek.*

Az én szerelmem

Látod, ez az én szerelmem: semmiség csupán.

*De te lángolsz: tűzbe vetett fahasáb.
De te csörgetsz arany s ezüst nevetést.
De te reszketsz — vajon milyennek találsz?
De te istenem vagy, megmentő angyalom.
Agrólszakadt krózus, kínzóm, százszemű vakom.
Néha nem hiányzol, öreg vagy, máskor meg kamasz.*

*S mindez miért? Szerelmemért?
Hisz semmi az...*

SZOKOLAY ZOLTÁN fordításai

KALINA KOVACSEVA 1943-ban született a Pleven megyei Bozsurlukában. Veliko Tarnovóban szerzett bölcsészdiplomát. A Narodna mladezs című kulturális és művészeti hetilap osztályvezetője. Kötetei: *Elned kell* (1970), *Időjárásjelentés* (1977).